

pligtens omfang går videre end straffelovens almindelige regler.

Det er alene egentlige tavshedspligtsbestemmelser, der kan medføre indskrænkninger i pligten til at give aktindsigt efter § 14. Bestemmelser i lovgivningen, f.eks. om at møder skal holdes for lukkede døre, eller at offentlig gengivelse af, hvad der er passeret under et møde, ikke er tilladt, kan ikke anses for særlige tavshedspligtsbestemmelser efter § 14.

Straffelovens og forvaltningslovforslagets almindelige bestemmelser om tavshedspligt vil efter bestemmelsen ikke have betydning med hensyn til pligten til at give aktindsigt. Disse bestemmelser er dog fortsat afgørende for, i hvilket omfang en myndighed er berettiget til at give aktindsigt i videre omfang, end hvad der er pligt til efter offentlighedslovens regler (meroffentlighed), jfr. således også formuleringen af bestemmelsen om »meroffentlighed« i § 4, stk. 1, 2. pkt.

Offentlighedsudvalget har i betænkningen side 297 ff foreslået, at lovgivningens specielle tavshedspligtsbestemmelser generelt ikke længere tillægges betydning med hensyn til spørgsmålet om aktindsigt efter offentlighedsloven, men således at eventuelle indskrænkninger i aktindsigten fastsættes ved særskilt bekendtgørelse med hjemmel i offentlighedsloven.

På baggrund af tavshedspligtsudvalgets betænkning (nr. 998/1984) og straffelovrådets udtalelse af 13. maj 1985 om straffelovens regler om krænkelse af tavshedspligt, er der samtidig med dette lovforslag fremsat forslag til ændring af straffelovens almindelige bestemmelser om tavshedspligt.

Lovforslaget om ændring af straffelovens bestemmelser om tavshedspligt kan føre til, at en række tavshedsforskrifter i særlovgivningen ophæves – eventuelt i forbindelse med andre ændringer i den pågældende lovgivning.

Justitsministeriet finder derfor ikke, at der for tiden er grundlag for at ændre princippet i den gældende offentlighedslovs § 7, hvorefter pligten til at meddele oplysninger er begrænset af særlige bestemmelser om tavshedspligt fastsat ved lov eller med hjemmel i lov. Justitsministeriet har således ikke fundet at burde følge offentlighedsudvalgets forslag, hvis hensigtsmæssighed i lovteknisk henseende efter justitsministeriets opfattelse i øvrigt kan give anledning til tvivl.

Til kapitel 4

I dette kapitel reguleres spørgsmålet om, hvilken myndighed der skal træffe afgørelse i sager

om aktindsigt, samt spørgsmålet om aktindsigtens form. Kapitlet indeholder herudover regler om behandlingen af de fremsatte begæringer. Bestemmelserne svarer til kapitel 4 i betænkningssudkastet. Der henvises til betænkningen side 306 ff, herunder til udvalgets overvejelser side 326 ff.

Til § 15

Bestemmelsen i *stk. 1* fastlægger, hvilken myndighed der har kompetence til at træffe afgørelse i 1. instans i sager om aktindsigt.

Hovedreglen i 1. pkt. svarer til kompetenceordningen efter den gældende offentlighedslovs § 8, stk. 1. Bestemmelsen synes ikke at have givet anledning til problemer i praksis, og der kan med hensyn til anvendelsen af bestemmelsen henvises til fremstillingen af gældende ret i betænkningen side 306 ff. Bestemmelsen i 2. pkt. tager f.eks. sigte på tilfælde, hvor et dokument er fremsendt til flere myndigheder til orientering, samt i det hele på dokumenter, der ikke er indgået i en sag, hvori der træffes en afgørelse, og dokumenter, der fremkommer i forbindelse med udøvelse af faktisk forvaltningsvirksomhed.

Begæringer om aktindsigt i sager om lovgivning skal i overensstemmelse med bestemmelsen i 1. pkt. afgøres af det ministerium, under hvis område sagen hører.

I *stk. 2*, der er ny, præciseres det, at afgørelser om aktindsigt kan påklages særskilt til den myndighed, der er klageinstans i forhold til afgørelsen eller behandlingen i øvrigt af den sag, aktindsigten vedrører.

Bestemmelsen lovfæster den praksis, som på baggrund af forarbejderne til offentlighedsloven har været fulgt ved behandlingen af klager over afgørelser i sager om aktindsigt. Der kan herom henvises til betænkningens gennemgang af praksis side 310 ff.

Afgørelser om aktindsigtsspørgsmål kan for hovedparten af de i § 1, stk. 2 og 3, nævnte selskabers, institutioners og foreningers vedkommende ikke påklages til en overordnet instans eller indbringes for en administrativ myndighed. Afgørelserne vil derimod kunne indbringes for domstolene.

Bestemmelsen i *stk. 3* svarer til den gældende offentlighedslovs § 8, stk. 1, sidste led. Det følger af bestemmelsen, at der kan fastsættes regler om, at klage over afgørelser om aktindsigt ikke skal følge den almindelige administrative rekurs på det pågældende område. Det er endvidere forudsat, at der – i det omfang der er særlig behov herfor – vil